

به مانده پایان سال قبل بانکها در نظر میگرفت هیچگاه تجاوز بانکها را در حد تعیین شده برای سال بعد ملاک قرار نداده است بلکه به تجاوز از حد اعتباری بانکها بدون توجه جایزه داده و رشد را براساس مانده ملاک عمل قرار داده است و در زمانی که سقف اعتباری را ملاک عمل قرار داده همچنان بانکها به تجاوز از حد اعتباری ادامه داده و بانک مرکزی کمتر به این امر توجه نموده است که جداول آماری تهیه شده بیانگر این امر میباشد.

جدول شماره (۲)

تسهیلات اعطائی بانکها به بخش غیر دولتی به تفکیک بخش‌های مختلف اقتصادی

(مصوب و عملکرد) طی دهه گذشته

ارقام میلیارد ریال

درصد تغییرات	درصد رشد تسهیلات (عملکرد)	درصد رشد تسهیلات (مصوب)	جمع کل	بخش بازرگانی و خدمات	بخش ساختمان و مسکن	بخش صنعت و معدن	بخش کشاورزی	مصوب	عملکرد	سال
۶/۸	۱۳/۸	۷	۵۹۳۱/۴ ۶۳۴۸/۵	۲۱۴۱/۲ ۲۱۹۳/۳	۱۸۷۵/۳	۱۱۳۴/۲	۷۸۰/۷	المصوب	عملکرد	۱۳۶۶
۹/۰	۱۷/۸	۸/۸	۶۹۰۷/۲ ۷۴۷۹/۲	۲۱۹۳/۳ ۲۲۹۴/۲	۲۴۳۶/۹	۱۱۶۵/۹	۱۱۱۱/۱	المصوب	عملکرد	۱۳۶۷
۱۱/۷	۲۹/۷	۱۸	۸۸۲۵/۵ ۹۶۹۷/۵	۲۴۵۵/۴ ۲۷۵۹/۱	۳۰۲۲	۱۸۰۹/۳	۱۵۳۸/۸	المصوب	عملکرد	۱۳۶۸
۱۴/۱	۳۵/۷	۲۱/۶	۱۱۷۹۲/۲ ۱۳۱۵۶/۹	۲۹۷۰/۵ ۳۹۰۶/۵	۲۸۹۴/۱	۲۸۱۳/۶	۲۱۱۴	المصوب	عملکرد	۱۳۶۹
۱۴/۱	۳۹/۱	۲۵	۱۶۴۴۶/۱ ۱۸۲۹۷/۳	۴۳۳۶/۵ ۴۸۵۱	۵۳۲۹/۸	۴۲۱۹/۳	۲۵۶۰/۵	المصوب	عملکرد	۱۳۷۰
۴/۰	۲۹/۰	۲۵	۲۲۸۷۱/۶ ۲۳۵۸۹/۸	۵۲۳۰/۲ ۵۹۹۶/۱	۷۳۵۵/۸	۶۷۴۶/۷	۳۵۳۸/۹	المصوب	عملکرد	۱۳۷۱
۵/۳	۳۰/۵	۲۵/۲	۲۹۵۳۴/۴ ۳۰۷۷۵/۶	۶۸۰۵/۵ ۵۳۳۳/۲	۹۰۲۷/۷	۹۳۹۹/۲	۴۳۴۱/۶	المصوب	عملکرد	۱۳۷۲
(۰/۱)	۲۲/۶	۲۲/۷	۳۷۷۷۶ ۳۷۷۲۰	۵۶۶۶ ۶۴۸۸	۱۱۳۳۳ ۱۲۲۲۲	۱۳۵۹۹ ۱۲۵۹۸	۷۱۷۷ ۶۴۱۲	المصوب	عملکرد	۱۳۷۳
۶/۹	۲۴/۴	۱۷/۸	۴۴۴۲۰/۰ ۴۶۹۳۹/۰	۵۵۵۲ ۶۱۹۶	۱۲۸۸۲ ۱۴۳۱۶	۱۴۸۸۱ ۱۶۰۷۰	۱۱۱۰۵ ۹۸۵۷	المصوب	عملکرد	۱۳۷۴
۱۰/۸	۲۶/۸	۱۶/۰	۵۴۴۳۹/۰ ۵۹۵۲۶	۶۸۰۵ ۱۳۹۸۲	۱۵۷۸۷ ۱۲۸۵۷	۱۸۲۳۷ ۲۳۷۷۵	۱۳۶۱۰ ۸۹۱۳	المصوب	عملکرد	۱۳۷۵

مأخذ: گزارش اقتصادی و ترازنامه بانک مرکزی جمهوری اسلامی، سالهای مختلف و اطلاعات بانکها.

جدول شماره (۳)

درصد تغییر در مانده تسهیلات اعطائی بانکها به بخش غیر دولتی
به تفکیک بخش‌های اقتصادی طی سالهای ۱۳۶۶-۷۵

درصد

۱۳۶۹		۱۳۶۸		۱۳۶۷		۱۳۶۶		سال	بخش‌های اقتصادی
عملکرد	مصوب	عملکرد	مصوب	عملکرد	مصوب	عملکرد	مصوب		
۲۶/۲	۲۵	۲۸/۵	۲۶	۳۵/۶	۲۳/۴	۳۸/۴	۳۰		کشاورزی
۵۱/۹	۳۹	۴۳/۴	۲۸	۳۱/۳	۸/۳	۲/۵	۸		صنعت و معدن
۲۵/۴	۲۱	۲۶/۲	۱۸/۵	۱۷/۱	۱۰/۶	۲۵/۴	۸		مسکن و ساختمان
۲۹/۷	۱۱	۲۰/۳	۰	۴/۶	۰	۲/۴	۰		بازرگانی و خدمات
۳۵/۷	۲۱/۶	۲۹/۷	۱۸	۱۷/۸	۸/۸	۱۳/۸	۷		کل

درصد سهم هر یک از بخش‌های اقتصادی در مانده تسهیلات اعطائی به بخش غیر دولتی
درصد طی سالهای ۷۵-۱۳۷۰

درصد

۱۳۷۵		۱۳۷۴		۱۳۷۳		۱۳۷۲		۱۳۷۱		۱۳۷۰		سال	بخش‌های اقتصادی
عملکرد	مصوب												
۱۵	۲۵	۲۱	۲۵	۱۷	۱۹	۱۷/۱	۱۹	۱۵	۲۰	۱۶/۱	۲۰		کشاورزی
۴۰	۳۲/۵	۳۵/۲	۲۳/۵	۲۲/۴	۳۶	۳۰/۵	۲۶	۲۹/۶	۳۷	۲۶/۹	۳۷		صنعت و معدن
۲۲	۲۹	۳۰/۵	۲۹	۳۲/۴	۳۰	۳۵/۱	۲۰	۲۹/۵	۳۲	۳۰/۵	۳۲		مسکن و ساختمان
۲۴	۱۲/۵	۲۲/۲	۱۲/۵	۱۷/۲	۱۵	۱۷/۳	۱۵	۲۵/۴	۱۱/۰	۲۶/۵	۱۱		بازرگانی و خدمات

مأخذ: گزارش اقتصادی ترازنامه بانک مرکزی ۷۴-۱۳۶۶، نماکرهای اقتصادی و اطلاعات بانکها

۴-۴- تعیین نرخ سود پرداختی به سپرده‌های مدت دار

دومین ابزار کنترل‌های مستقیم، نرخ سود پرداختی به سپرده‌های سرمایه‌گذاری بلند مدت و کوتاه مدت می‌باشد. جدول شماره (۴) نرخ سود پرداختی به سپرده‌های بلند مدت و کوتاه مدت را نشان می‌دهد.

همانگونه در جدول (۴) مشاهده می‌گردد علیرغم عدم تغییر قابل توجه نرخ سود پرداختی به سپرده‌های کوتاه مدت در سالهای ۶۳ تا ۶۹ مانده این سپرده افزایش داشته است. این نکته در سالهای ۷۲ تا ۷۵ نیز مشاهده می‌گردد. لذا متغیر نرخ سود پرداختی در تغییرات حجم این نوع سپرده نقش چندانی نداشته است.

در سال ۱۳۶۹ معرفی سپرده‌های بلند مدت جدید، تأثیر قابل توجهی در جذب اندوخته‌های

مردم در بانکها بر جای گذاشت و برای اولین بار سود سپرده‌های با سرسید بیش از یکسال بالاتر از نرخ تورم قرار گرفت (نرخ تورم در سال ۱۳۶۹، ۷٪ بوده است) معهداً نرخ سود سپرده‌های بانکی در سال ۱۳۷۰ به واسطه تشدید فشارهای تورمی مجدداً منفی شد.

بنابر این نرخ سود سپرده‌های سرمایه‌گذاری طی سالهای مورد بررسی بدليل ثبات و یا در مقاطعی افزایش نرخ، نقش قابل توجهی در جذب و تجهیز این نوع سپرده‌ها نداشته و استفاده موثری از ابزار تعیین نرخ سود بعمل نیامده است.

جدول شماره (۴)

جدول نرخ سود سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار طی سالهای ۱۳۶۳-۷۵

مانده سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار (کوتاه‌مدت و بلندمدت) و

نرخ سود پرداختی به سپرده‌های مذکور طی سالهای ۱۳۶۳-۷۵

ارقام: میلیارد ریال

نرخ سود: درصد

نرخ سود پرداختی به سپرده‌های بلندمدت	مانده سپرده سرمایه‌گذاری بلندمدت	نرخ سود پرداختی به سپرده‌های کوتاه‌مدت	مانده سپرده‌های سرمایه‌گذاری کوتاه‌مدت	سال
۸/۷۵	۶۲۷/۲	۶	۹۱۴/۲	۱۳۶۳
۸	۱۰۴۱/۳	۶	۱۸۶۳/۴	۱۳۶۴
۸	۱۲۳۵/۷	۶	۲۴۷۷	۱۳۶۵
۸/۵	۱۴۵۸/۴	۶	۳۰۸۸/۸	۱۳۶۶
۸/۵	۲۱۳۲/۷	۶	۴۲۶۰/۷	۱۳۶۷
۸/۵	۲۷۶۱/۶	۶	۵۲۴۵/۲	۱۳۶۸
۹-۱۳	۳۷۴۱/۶	۶/۵	۵۹۴۵/۱	۱۳۶۹
۹-۱۴	۴۹۲۷/۷	۶/۵	۶۸۰۹/۹	۱۳۷۰
۱۰-۱۵	۶۵۳۰/۹	۷/۵	۸۱۱۵/۸	۱۳۷۱
۱۱/۵-۱۶	۸۷۴۸/۸	۸	۱۰۳۴.	۱۳۷۲
۱۱/۵-۱۶	۱۰۴۳۳/۰	۸	۱۲۰۸۴/۰	۱۳۷۳
۱۴-۱۸/۵	۱۳۳۸۴/۰	۸	۱۵۰۳۳/۰	۱۳۷۴
۱۴-۱۸/۵	۱۶۶۳۴/۰	۸	۱۹۲۳۸/۲	۱۳۷۵

مأخذ: گزارش اقتصادی و ترازنامه بانک مرکزی ۱۳۶۳-۷۴ و اطلاعات بانکها

۳-۴- جوایز و امتیازات سپرده قرض الحسنہ پس انداز:

طی سالهای ۶۳ الی ۷۵ همواره ٪۲ از مانده حساب پس انداز قرض الحسنہ پس از کسر هزینه‌های تبلیغات، اختصاص به پرداخت جوایز به دارندگان این حساب داشته است. با توجه به ثابت بودن میزان جوایز، مانده سپرده قرض الحسنہ پس انداز از مبلغ ۹۰/۵ میلیارد ریال در پایان سال ۱۳۶۴ بمبلغ ۶۰/۹۶/۷ میلیارد ریال در پایان سال ۷۵ رسیده است. اما قابل توجه اینکه علیرغم افزایش مانده سپرده‌های قرض الحسنہ پس انداز (در بعضی از سالها رشد کاوهنده بوده است) از سهم این سپرده‌ها در مانده سپرده‌های بخش غیر دولتی نزد بانکها کاسته شده است (از ۱۳/۲ درصد در سال ۶۴ به ۵/۷ درصد در پایان سال ۷۵ رسیده است) که این امر نشانگر آن است که نرخ جایزه در تجهیز این نوع سپرده‌ها چندان موثر نبوده است. (قابل ذکر است که کمتر تبلیغی در ابعاد معنوی قضیه بعمل آمده است).

جدول شماره ۵ تغییرات و سهم سپرده قرض الحسنہ پس انداز از کل سپرده‌های بخش غیر دولتی نزد بانکها را طی سالهای ۶۴ تا ۷۵ نشان می‌دهد.

۴- حق الوکاله بکارگیری سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدتدار

با عنایت به قانون عملیات بانکی بدون ربا، بانکها منابع حاصل از سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار را پس از کسر سپرده‌های قانونی در معاملات عقود اسلامی بکار گرفته و پس از ملحوظ نمودن حق الوکاله خود بقیه را بن سپرده‌گذاران با توجه به مبلغ و مدت سپرده تقسیم می‌نمایند. حال با توجه به اینکه پرداخت سود در سالهای فوق فارغ از اخذ حق الوکاله بانکها بوده است بنابر این می‌توان گفت از ابزار حق الوکاله طی سالهای فوق استفاده نشده است.

جدول شماره (۵)

تغییرات سپرده قرض الحسن پس انداز و درصد سهم آن در مانده

سپرده‌های بخش غیر دولتی نزد بانکها طی سالهای ۷۵-۱۳۶۴

ارقام: میلیارد ریال

سال	مانده سپرده‌های بخش غیر دولتی نزد بانکها	قرض الحسن پس انداز	مانده سپرده قرض الحسن پس انداز	سهم سپرده قرض الحسن
۱۳۶۴	۶۸۲۵/۸	۹۰۳/۵	۱۳/۲	۹۰۳/۵
۱۳۶۵	۸۰۸۰/۲	۹۴۰/۶	۱۱/۶	۹۴۰/۶
۱۳۶۶	۹۶۸۵/۶	۱۰۴۵/۵	۱۰/۸	۱۰۴۵/۵
۱۳۶۷	۱۲۲۴۱/۹	۱۱۹۳/۹	۹/۸	۱۱۹۳/۹
۱۳۶۸	۱۵۱۰۸/۵	۱۲۸۰/۶	۸/۵	۱۲۸۰/۶
۱۳۶۹	۱۸۸۵۰/۲	۱۳۹۲/۳	۷/۴	۱۳۹۲/۳
۱۳۷۰	۲۴۰۴۸/۵	۱۸۶۸/۶	۷/۸	۱۸۶۸/۶
۱۳۷۱	۳۰۵۰۶/۷	۲۴۴۱	۸	۲۴۴۱
۱۳۷۲	۴۱۳۰۳/۱	۲۶۸۳/۱	۶/۵	۲۶۸۳/۱
۱۳۷۳	۵۲۱۴۳/۳	۳۴۹۵/۰	۶/۶	۳۴۹۵/۰
۱۳۷۴	۷۹۳۶۷	۴۶۱۶/۰	۵/۸	۴۶۱۶/۰
۱۳۷۵	۱۰۶۳۸۸/۱	۶۰۹۶/۷	۵/۷	۶۰۹۶/۷

مأخذ: گزارش اقتصادی و ترازنامه بانک مرکزی ۷۴-۱۳۶۴، نماگاههای اقتصادی سه‌ماهه سوم سال ۷۵ و اطلاعات بانکها.

۵-۴- نرخ سود دریافتی حاصل از تسهیلات اعطائی بانکها

سود مورد نظر بانکها بر اساس قانون عملیات بانکی بدون ربا و دستورالعملهای مربوطه با توجه به نسبت سهم سود تعیین شده در قرارداد و همچنین حداقل و حداکثر سقف سود تعیین شده با توجه به بخش‌های اقتصادی محاسبه و دریافت می‌گردد.

جدول شماره (۶) حداقل و حداکثر نرخ سود مورد انتظار تسهیلات اعطائی بانکها به بخش غیر دولتی طی سالهای ۶۳-۷۵ را نشان می‌دهد. بطوریکه ملاحظه می‌شود از سال ۱۳۶۹ بمنظور تطبیق با شرایط جدید اقتصادی، ضمن تجدید نظر، نرخهای سود مورد انتظار به ترتیب بخش‌های اقتصادی تا سال ۱۳۷۵ افزایش نشان میدهد و نرخ سود مورد انتظار بانکی از حدود ۴-۱۲ درصد

در پایان سال ۱۳۶۸ به سطح ۱۳-۲۵ درصد در پایان سال ۱۳۷۵ افزایش یافته است. با توجه باینکه می‌باشد درخواست تسهیلات با نرخ سود مورد انتظار (یا دریافتی) رابطه معکوس داشته باشد معهداً با افزایش نرخ سود در سال ۶۹ و ۷۰ تسهیلات اعطائی در پایان سال ۶۹ نسبت به پایان سال ۶۸ از رشدی معادل ۳۵/۷ درصد و در پایان سال ۷۰ نسبت به پایان سال ۶۹ از رشدی معادل ۳۹/۱ درصد برخوردار بوده است یعنی علاوه براینکه افزایش نرخ سود موجب کاهش تقاضا برای تسهیلات نشده بلکه رشد قابل توجهی نیز داشته است و این روند همچنان تا پایان سال ۷۵ ادامه داشته است. با بررسی عمل آمده مشاهده می‌شود که علت اصلی رشد تقاضا برای تسهیلات، عدم دریافت سود واقعی بانک‌ها از مقاضیان تسهیلات و همچنین تفاوت فاحش نرخ سود بانکها با نرخ سود بازار است. عدم دریافت سود واقعی بانکها از گیرندگان تسهیلات موجب شده که حقوق واقعی سپرده‌گذاران با توجه به آن تورم به آن پرداخت نگردد که تداوم این امر انگیزه سپرده‌گذاران در سپرده‌گذاری نزد بانکها را کاهش خواهد داد.

بعارتی باید گفت یکی از وظایف اصلی بانک مرکزی که طبق قانون عملیات بانکی بدون ربا حفظ ارزش بول است دقیقاً در مورد سپرده‌گذاران رعایت نشده است.

از طرفی می‌توان نتیجه گرفت نرخ سود که می‌تواند بعنوان یک ابزار قوی سیاست پولی مورد استفاده قرار گیرد کاربرد بسیار ناچیزی داشته است.

جدول شماره (۶)

نرخهای سود تسهیلات اعطائی بانکها به بخش غیر دولتی به تفکیک بخش‌های

(درصد) اقتصادی طی دهه گذشته

سال	بخش‌های اقتصادی							
	۱۳۷۴-۷۵	۱۳۷۳	۱۳۷۲	۱۳۷۱	۱۳۷۰	۱۳۶۹	۱۳۶۳-۶۸	
بخش کشاورزی	۱۳-۱۶	۱۲-۱۶	۱۲-۱۶	۹	۶-۹	۶-۹	۴-۸	
صنعت و معدن	۱۷-۱۹	۱۶-۱۸	۱۶-۱۸	۱۳	۹-۱۳	۱۱-۱۳	۶-۱۲	
ساختمان و مسکن	۱۵-۱۶	۱۵	۱۲-۱۶	۱۲-۱۶	۱۲-۱۶	۱۲-۱۴	۸-۱۲	
بازرگانی و خدمات	۲۲-۲۵	۱۸-۲۴	۱۸-۲۴	۱۸ و بالاتر	۱۸ و بالاتر	۱۷-۱۹	۸-۱۲	
صادرات	۱۸	۱۸	۱۸	۱۸ و بالاتر	۱۸ و بالاتر	۱۷-۱۹	۸-۱۲	

مأخذ: گزارش اقتصادی و ترازنامه بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، در سالهای مختلف

نتیجه‌گیری و پیشنهادات

با بررسی عملکرد ابزارهای سیاست پولی در نظام بانکداری بدون ربا طی دهه گذشته بی‌توان

نتیجه گرفت که در قانون عملیات بانکی بدون ربا از جهت تئوری و از نظر ابزار سازی و نیز ارائه این ابزارها توسط بانک مرکزی به سیستم بانکی هیچگونه نقص و کمبودی مشاهده نمی‌شود زیرا در این قانون ابزارهای مختلفی در اختیار بانکها گذاشته شده و شاید بتوان گفت توانمندی بانکداران ما در بکارگیری ابزارهای بانکداری بدون ربا با توجه به کارآئی و تنوع ابزارها بمراتب بیشتر از بانکداری ربوی است که این ویژگی خود به جهت‌گیریها و هدایت و کنترل منابع پولی کمک می‌کند.

آنچه که مهم است مسئله عمل و اجرا و یا به عبارت دیگر نحوه بکارگیری این ابزارها است که عموماً مشکلات موجود در بانکداری ما عمدتاً از این قسمت ناشی می‌گردد، بعنوان مثال:

- ابزار نرخ سپرده قانونی در ایران جهت کنترل نقدینگی بطور معمول مورد استفاده بوده و بدليل عدم استفاده از دو ابزار تنزیل مجدد و عملیات بازار باز نسبت سپرده قانونی روند صعودی داشته است تا جاییکه از سال ۱۳۷۰ به حداکثر مجاز نرخ ذخیره قانونی یعنی 30% رسیده که در کنترل حجم نقدینگی چندان موثر نبوده است. از طرفی بدليل وجود منابع آزاد نزد بانکها در برخی از سالهای مورد بررسی افزایش نرخ سپرده قانونی تاثیری برکاهش تسهیلات اعطای نداشته است.

- در مورد استفاده از ابزار اعمال کنترل‌های مستقیم یعنی تعیین سقف اعتبارات اعطایی بانکها به بخش غیر دولتی و نرخ سود پرداختی به سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار باید گفت که طی سالهای مورد بررسی تعیین حد مجاز سقف اعتبارات مهمترین ابزار سیاست پولی در نظام بانکداری کشور بوده است و بررسی بیشتر نشان می‌دهد که تسهیلات اعطاء شده به بخش‌های اقتصادی در عمل بمراتب بیشتر از سقفهای تعیین شده (مصوب شورای پول و اعتبار) بوده که نشانده‌نده کارائی اندک ابزار فوق طی سالهای مورد بررسی می‌باشد.

- از طرف دیگر بخش اعظم تخصیص منابع در بانکها تکلیفی است. در حقیقت دولت، بانک مرکزی و شورای پول و اعتبار تعیین می‌کند که چه درصدی از اعتبارات باید در اختیار بخش خاصی قرار گیرد (نه شرایط بازار و علائمی که قیمت‌ها می‌دهند). لذا دلیل کاملاً قابل اتكای وجود ندارد که همواره از منابع بانکها در کاراترین بخش‌های اقتصادی استفاده شود.

بنابر این علاوه براینکه این امر سیاستهای پولی را متاثر می‌کند موجب کاهش نرخ موثر سود بانکها نیز می‌گردد.

- همچنانی بررسی ابزار نرخ سود پرداختی به سپرده‌های مدت‌دار طی سالهای مورد بررسی نشان می‌دهد که با وجود افزایش نرخ سود پرداختی به سپرده‌های مدت‌دار در افزایش سپرده‌های مذکور چندان موثر نبوده است.

- در مورد ابزارهای جدید در نظام بانکداری بدون ربا ابزار جوايز و امتيازات اعطایی به

حسابهای قرض الحسن و همچنین تخفیف یا معافیت از پرداخت حق الوکاله بکارگیری سپرده‌های سرمایه‌گذاری طی سالهای موردن بررسی در جذب سپرده‌ها جاذبه چندانی نداشته‌اند.

- بررسی ابزارهای نرخ سود تسهیلات اعطائی بانکی، نرخ سود مورد انتظار و سهم سود بانکی نشان می‌دهد که این ابزارها در کاهش درخواست تسهیلات بانکی بعلت نرخ بالای تورم و تفاوت نرخ سود در بازار موثر نبوده است.

پیشنهادات

با توجه به نتایج بدست آمده در این مقاله و مطالب فوق بمنظور ارائه راه کارهای عملی لازم است که:

۱- برای ایجاد جاذبه بیشتر جهت سپرده‌گذاری و اعمال سیاست پولی در بانکها نرخ سود پرداختی به سپرده‌های سرمایه‌گذاری حداقل به اندازه‌ای باشد که نرخ تورم را جبران نماید.

۲- بمنظور عملی شدن پیشنهاد فوق لازمست بانکها در تعیین نرخ سود تسهیلات بانکی و نحوه اعطای تسهیلات آزادی عمل بیشتری داشته و نرخ سود واقعی را از متقاضیان تسهیلات دریافت نمایند. (لازم بذکر است که در حال حاضر شورای پول و اعتبار سقف حداکثر سود دریافتی را محدود نموده و موجب عدم دریافت سود واقعی از استفاده کنندگان تسهیلات و اعمال مطلوب سیاست پولی گردیده است).

۳- از آنجائیکه ابزار عمدۀ بکار گرفته شده، کنترل سقف اعتبارات بوده است، بمنظور نیل به اهداف سیاستهای پولی لازم است که بانکها حد مجاز سقف‌های اعتباری را رعایت کرده و بانک مرکزی از این بابت مبنای سقف سال بعد را با تجاوز انجام شده مبنای قرار ندهد تا ابزار مذکور کارائی خود را بطور مطلوب حفظ نماید.

۴- بانکها در عملکرد اعطای تسهیلات به بخش‌های عمدۀ اقتصادی نظارت لازم و کافی را جهت اعمال سیاستهای پولی داشته باشند. چنانچه نظارت بطور دقیق و برنامه‌ریزی شده نباید، بدليل اینکه سودآوری سرمایه‌گذاری در بعضی از بخش‌ها نسبت به بخش‌های دیگر بیشتر است موجب خواهد شد که سرمایه‌گذاری در بخش‌های اقتصادی همانگ صورت نگرفته و باعث عدم تعادل در بخش‌های اقتصادی گردد که این امر به نوعی تورم موجود در جامعه را دامن خواهد زد.

۵- بررسی روند صعودی مطالبات سررسید گذشته و معوق بانکها طی سالهای اخیر نشان می‌دهد که بانکها باید هنگام اعطای تسهیلات بررسی و دقت بیشتری معمول نموده تا با وصول مطالبات بموقع بتوانند سیاستهای پولی را بهتر اعمال نمایند.

۶- از آنجائیکه تسهیلات اعطائی سیستم بانکی در دهه گذشته بیش از حد مجاز مصوب بوده بنابر این مقامات پولی می‌باشد در تعیین سقف‌های اعتباری سالهای آتی مبنای رشد را

تسهیلات مصوب سال قبل قرار دهنده. در صورتیکه تاکنون مبنای رشد تسهیلات اعطائی برای سالهای بعد مانده تسهیلات بانکها (عملکرد) بوده است که این امر نوعی تشویق به بانکهایی که از حد مجاز تجاوز نموده‌اند تلقی می‌گردد.

۷- بمنظور استفاده موثر از ابزارهای پولی سیاستهای مالی کشور با سیاستهای پولی هماهنگ گردد.